

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

La tristesa i la joia de l'amor

Nit de reis (o el que vulgueu)

AUTOR: WILLIAM SHAKESPEARE

Traducció: Salvador Oliva
 Dramatúrgia i direcció: Adrià Aubert
 Teatre Akadèmia, 22 de desembre

Els afers de l'amor són complexos i sovint inescrutables. Els embulls que generen enterboleixen els cervells més sensats. Les paraules —i els silencis— poden acréixer o estroncar el desig. Les raons del cor s'avenen poc amb el senderi. Tot va en doina. A la cèlebre comèdia *Nit de reis* de William Shakespeare, la visió de l'amor, a despit de les vicissituds patides, esdevé optimista i vivaç. Després de nombrosos malentesos i lleugeres, al final tot acaba força bé. La força de l'amor aplanava les dificultats i fa reeixir els amants.

Amb dramatúrgia i direcció d'Adrià Aubert, *Nit de reis (o el que vulgueu)* vol posar l'accent en la lluita entre la bogeria i la raó dels personatges embolicats en assumptes amorosos. Sense menystenir els aspectes còmics o farsescos, l'adaptació atenua les efusions passionals i subratlla els punts agrejolços —Orsino va en cadira de rodes— d'una història originada en l'infortuni i el dolor. També deixa la porta oberta, amb alguns retocs en la nòmina dels personatges, als amors lèsbics i homosexuals.

Plena de trames secundàries, la comèdia shakespeariana gira al voltant de múltiples triangles sentimentals, construïts sobre seduccions i equívocs, identitats falses i confusions diverses. Viola/Cesàrio se situa en el centre d'un triangle entre Orsino i Olívia, mentre que el seu germà bessó, Sebastià, és estimat per Antoni i Olívia. En paral·lel als amors aristocràtics, l'adaptació atorga protagonisme als personatges còmics, com ara la dissoluta Senyora Tobies, la juganera

Festa, el pompós Malvolio o el fanfarró Senyor Andreu.

La frescor i l'empenta de la cia. Els Pirates llisquen molt bé, especialment en les cançons i en les escenes de grup. Però en les que tenen més un to de farsa pequen, en alguns casos, de sobreactuació. Els ritmes es tiben una mica en els moments còmics i s'esllangueixen massa en els d'eloqüència amorosa. Malgrat que s'esmerça més energia que astúcia, el resultat de conjunt és notable. Lluna Pindado es mostra continguda en el paper de Viola, un dels més encertats. Vanessa Segura (Senyora Tobies), Ariadna Pastor (Maria) i Mònica Portillo (Festa) també creixen en la modulació de la comicitat i en presència escènica.

Vestits amb roba moderna, els intèrprets mantenen una relació de proximitat amb el públic. En l'escena de la troballa de la falsa missiva amorosa per a Malvolio, envaeixen l'espai dels espectadors i, alegrement, hi comparteixen la

burla de les pretensions del criat. Tant les escenes corals com les íntimes —o les musicals— són resoltes amb volguda complicitat amb la concurrència. La paraula ho domina tot. L'escenografia es limita gairebé a una mena de "façana de palau", en forma de mòduls blancs, en què s'ambienta l'acció d'escenes d'interiors.

Nit de reis és un festival de la paraula, en què Shakespeare fa lluir el do d'enfilar raonaments, paradoxes, contrasentits i fal·làcies. El festeig aristocràtic d'Orsino/Olívia, una pura convenció retòrica i gestual, contrasta amb el *carpe diem* dionisíac i jocós del duet Tobies/Andreu. En canvi, els criats s'esforcen a esmolar l'enginy per pujar de categoria. Entremig, Malvolio es troba fora de joc, desplaçat, en les seves ridícules ínfulas d'ascensió social. Com a bufona folla, Festa sembla l'únic personatge autènticament lúcida, capaç de copsar la tristesa i la joia de l'amor.